Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Mari clasici ilustrați

Johanna Louise Spyri

Heidi

Traducere din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Johanna Louise Spyri 8-9
•••••
Faceți cunoștință cu personajele 10-11
•••••
Capitolul 1
Sus, la Unchesul Munților 12-19
•••••
Capitolul 2
Acasă la bunic 20-27
•••••
Capitolul 3
Cu caprele la pășune 28-35
•••••
Capitolul 4
În vizită la bunica 36-44
•••••
Capitolul 5
Două vizite și rezultatul lor 45-52
•••••
Capitolul 6
Lucruri noi 53-59
•••••
Capitolul 7
Fräulein Rottenmeier petrece o zi incomodă 60-68
•••••
Capitolul 8
E zarvă multă în casa mare 69-76
•••••
Capitolul 9
Vizita domnului Sesemann 77-83
•••••
Capitolul 10
O altă bunică 84-90

Capitolul 11
Heidi învață să citească 91-97
•••••
Capitolul 12
O fantomă în casă 98-106
•••••
Capitolul 13
Plecarea neașteptată 107-111
•••••
Capitolul 14
Clopote de duminică 112-118
•••••
Capitolul 15
Mesagerul dragostei 119-123
•••••
Capitolul 16
Un singur musafir 124-131
•••••
Capitolul 17
O compensație 132-138
•••••
Capitolul 18
Iarna la Dörfli 139-143
•••••
Capitolul 19
Alfabetarul 144-150
•••••
Capitolul 20
Știri de la prieteni de departe 151-157
•••••
Capitolul 21
O zi de vară 158-162
•••••
Capitolul 22
Se întâmplă ceva neașteptat 163-170
•••••
Capitolul 23
La revedere până când ne vom reîntâlni 171-180

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 1

Sus, la Unchește Munților

Mătușa Dete o duce pe micuța Heidi sus pe munte, unde o lasă în grija bunicului ei.

O potecă urcă muntele, iar călătorul care o urmează, după ce înaintează nu prea mult, începe să inspire parfumul ierbii scurte și al plantelor alpine robuste. Terenul devine din ce în ce mai sălbatic, iar drumul abrupt duce direct la vârfurile semețe de sus.

Într-o dimineață senină însorită de iunie, două făpturi puteau fi văzute urcând pe cărarea îngustă de munte: una era o fată înaltă cu o înfățișare robustă, cealaltă era o copilă, pe care ea o ducea de mână, și ai cărei obrăjori erau atât de roșii din cauza căldurii, încât culoarea purpurie putea fi văzută chiar și prin pielea-i brună, bronzată de soare. Acest lucru nu era deloc de mirare, căci în ciuda soarelui cald din iunie, copila era îmbrăcată ca și cum ar fi trebuit să fie apărată de gerul cel mai năprasnic. Nu părea a avea mai mult de cinci ani, dacă avea și atâta, dar ar fi fost greu de spus cum era cu adevărat înfățișarea ei naturală, pentru că era aparent îmbrăcată cu două, dacă nu chiar trei rânduri de haine unul peste altul și un șal de lână roșu era înfășurat în juru-i, astfel încât corpul său mic nu avea o formă definită. Drept care piciorușele ei mici, încălțate cu bocanci de munte grei și cu ținte, se târau încet și anevoie pe povârniș în căldura dogoritoare a soarelui.

Cele două părăsiseră valea în urmă cu o oră bună de mers, când au ajuns la sătucul cunoscut sub numele de Dörfli, situat la jumătatea drumului care urca spre vârful muntelui. În sat, călătoarele au fost întâmpinate cu salutări din toate părțile, pentru că fata mai mare se

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

afla acum în locul ei de baștină. Unii săteni le salutau de la ferestre, alții din ușile deschise, alții de afară, dar ele au răspuns din mers la strigătele de salut și la întrebări fără să se oprească nicio clipă, până când au ajuns la ultimele case izolate ale cătunului și s-au oprit la ultima căsuță. Aici o voce a strigat din ușă:

– Așteaptă o clipă, Dete, dacă tu mergi mai sus pe munte, am să vin cu tine.

Rugată astfel, fata s-a oprit, iar copila i-a lăsat imediat mâna și s-a așezat pe pământ.

– Ai obosit, Heidi? o întrebă însoțitoarea ei.

– Nu, dar mi-e foarte cald, răspunse copila.

– În curând vom ajunge la vârf. Trebuie să continui să mai mergi voinicește puțin și să faci pași mari, iar după încă o oră vom fi acolo, îi spuse Dete, cu o voce încurajatoare.

Împreună cu ele a venit o femeie robustă și cu aspect blajin, care mergea în față alături de vechea sa cunoștință, și între cele două femei s-a înfiripat imediat o conversație plină de viață despre toată lumea și despre toate din Dörfli și din împrejurimi, în timp ce fetița venea în spatele lor.

– Și unde te duci cu copilul? întrebă cea care tocmai li se alăturase. Presupun că este copilul care a rămas de la sora ta?

– Da, răspunse Dete. O duc la unchiul meu, unde trebuie să rămână.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

– Copilul va rămâne acolo cu unchiul Alm! Probabil că nu ești în toate mințile, Dete! Cum te poți gândi la un astfel de lucru! Bătrânul te va trimite să-ți faci bagajul și să pleci acasă cu tot cu propunerea ta!

– Nu prea poate face asta, pentru că este bunicul ei. Trebuie să facă și el ceva pentru ea. Am avut în grijă copilul până acum și îți pot spune, Barbel, că nu voi renunța de dragul ei la șansa care tocmai mi s-a oferit, de a avea un loc mai bun de muncă. Bunicul va trebui să își îndeplinească datoria pe care o are față de ea.

– Asta ar fi foarte bine dacă el ar fi ca ceilalți oameni, susținu cu tărie Barbel, dar știi cum este el. Și ce poate face el cu un copil, mai ales cu unul atât de mic! Copilul nu poate trăi cu el. Dar tu unde ai de gând să te duci?

– La Frankfurt, unde mă așteaptă un loc de muncă extraordinar, răspunse Dete. Oamenii la care voi merge au fost la stațiune la băi vara trecută și făcea parte din îndatoririle mele să am grijă de camerele lor. Ar fi vrut să mă ia cu ei, dar nu puteam să plec. Acum ei sunt acolo din nou și și-au reînnoit oferta, iar eu intenționez să merg cu ei. Gândește-te ce ocazie minunată este asta!

– Mă bucur că nu sunt eu copilul! exclamă Barbel, cu un gest de milă îngrozită. Nicio creatură nu știe nimic despre bătrânul de pe munte! El nu are nimic de-a face cu nimeni și nu pune niciodată piciorul în biserică, tot lungul anului. Când coboară din când în când,

toată lumea se îndepărtează din calea lui și a bastonului său mare. Simpla vedere a lui, cu sprâncenele stufoase și barba sa imensă, este destul de neliniștitoare. Arată ca un păgân sau un indian bătrân, și puțini sunt oamenii cărora le-ar plăcea să-l întâlnească atunci când sunt singuri.

– Bine, și ce-i cu asta? spuse Dete cu voce sfidătoare. El este oricum bunicul fetei și trebuie să aibă grijă de ea. Nu este în stare să-i facă vreun rău, iar dacă-l va face, el va răspunde pentru asta, nu eu.

– Aș vrea foarte mult să știu, continuă Barbel cu un ton întrebător al vocii, ce are bătrânul pe conștiință de arată așa cum arată și trăiește acolo pe munte ca un pustnic, abia dacă lasă să fie văzut. Se spun despre el tot felul de lucruri. Tu, Dete, trebuie să fi aflat cu siguranță o mulțime de lucruri despre el de la sora ta, nu-i așa?

– Ai dreptate, am aflat ceva, dar nu voi repeta ce am auzit pentru că dacă ar ajunge la urechile lui că am vorbit, aș avea eu necazuri din cauza asta.

De fapt, de mult timp Barbel se străduia să afle amănunte despre Unchesul Munților, pentru că nu înțelegea de ce părea el să nutrească o ură atât de mare față de ceilalți oameni încât a ales să trăiască singur, sau de ce oamenii vorbeau despre el pe jumătate în șoaptă, ca și cum le-ar fi fost frică să spună ceva împotriva lui. Mai mult decât atât, Barbel nu înțelegea de ce toți oamenii din Dörfli îl numeau pe bătrân Unchesul

Libris.ro Respect

Munților sau unchiul Alm, pentru că nu putea să le fie unchi tuturor celor care locuiau acolo. Ea nu era din partea locului, venise în Dörfli prin căsătorie.

La insistențele lui Barbel, Dete îi destăinui în final că părinții unchiului Alm au avut o gospodărie frumoasă în satul Domlesg. Fratele lui mai mare a risipit toată averea familiei la jocuri de noroc, ceea ce a dus la moartea părinților și la plecarea unchiului Alm în pribegie în străinătate. A revenit în sat după 15 ani cu băiatul rămas de la soția lui, care se stinsese la puțin timp după naștere. Din cauza firii morocănoase și a zvonurilor că ar fi dezertat din armată, el nu a fost bine primit de sătenii din Domlesg, fapt pentru care s-a stabilit în Dörfli, unde avea rude (mama lui era sora bunicii lui Dete), și cum toți din sat se înrudeau cumva, toată lumea l-a numit Unchiul.

Unchiul și-a dat fiul la învățătură la Mels, iar acesta a devenit un bun dulgher, apreciat de toți din Dörfli, și s-a însurat cu Adelheid, sora lui Dete. Dar după doi ani de la căsătorie, pe când repara o casă, i-a căzut o grindă în cap și a murit pe loc. Foarte afectată de pierderea lui, soția sa, care era de felul ei cam bolnavă, a murit și ea după câteva săptămâni. Astfel, micuța lor fiică de doar un an, Heidi, a ajuns în grija mătușii sale Dete. După aceste evenimente triste, unchiul Alm a devenit și mai ursuz și s-a retras în munți, departe de sat și de oameni.

În timp ce cele două femei discutau, Heidi s-a îndepărtat de ele și de potecă mergând pe iarbă și a ajuns la turma de capre mânată de Peter, un băiat din partea locului. Ciobănașul de doar 11 ani, orfan de tată, aduna în fiecare dimineață de vară caprele de la săteni, pentru a le duce la păscut sus, pe munte.

Barbel s-a oprit la casa unde locuia Peter cu mama lui, care își câștiga din greu traiul torcând și cosând, și cu bunica lui, care orbise. Barbel lăsase acolo niște lână la tors. Casa era veche și dărăpănată și trosnea din toate încheieturile, nemaiavând nici cine și nici cu ce să o repare.

Când Dete s-a uitat după Heidi, a văzut-o urcând cu repeziciune alături de Peter, pe care-l tot descosea de zor, desculță și doar în rochița cu mâneci scurte, iar hainele ei erau abandonate jos, în vale. Dete i-a dat lui Peter un bănuț ca să le aducă și să le care până la Unchesul Munților. Ajunsă la destinație, Dete încredință fetița bunicului și coborî imediat înapoi în vale.